

ХРИСТИЯНСТВОТО, ПАТРИОТИЗМА И ПОЛИТИКАТА

Политиката преследва земните цели, а ние християните сме граждани на Небесното Царство. Християнинът може и трябва да бъде свободен от политически предпочитания. Уловката се заключава в това, че заемайки определена политическа позиция, ние автоматично ставаме противници на друга политическа система и следователно, започваме конфликт с нея, отстоявайки собствените си интереси.

Но всичко това не е по християнски, християнството е нещо много по-дълбоко и много повече от това. И тук могат да ни кажат нещо от рода на:

"Ти не искаш нито да чуваш, нито да знаеш, как може да си толкова безразличен?!" Но всъщност, това може да е неосъзнат опит да ни бутнат да направим избор за една или друга политическа система.

Свободата от политиката не се подразбира като абсолютно безразличие към ставащите събития, тя се подразбира като неучастие в тази борба.

Нека да си зададем въпроси като: Защо политическите чувства карат хората да забравят, че на първо място са християни и им позволяват да влизат в сарказъм, тънка грубост, а понякога и откровено нападение?

Това е сякаш са ни „настъпили по мазола“, сякаш са ни докоснали оголен нерв на възпален зъб.

Е, ясно е- това е от гордост. Гордостта я има при всички ни, но малко християни разбират, че това е грях и се стараят да се борят с нея, за да се освободят.

Нашето жителство е на Небесата и затова тук, на Земята, ние сме странници и пришълци. Това означава, че ние не свързваме своето бъдеще с успеха или с провала на държавата, в която живеем или на партията,

на която симпатизираме. Още повече-ние сме призовани да градим Божието Царство, а не земните царства.

Причината е в ценностите-вечното срещу временното, Небесното срещу земното. Казано просто-ние трябва да бъдем патриоти за Божието Царство тук, на Земята.

Историята е пълна с примери на това, как християните участват в политически въпроси. Те винаги завършват със загуба от църквата. Следва да се отбележи, че до средата на 4 век, църквата е била много далеч от политиката и се е намирала под постоянният огън на гонението. От този момент, когато църквата се слива с държавата, започват да я използват различните политики, за да постигнат своите си цели. В момента на отслабване на гонението, повърхностната вяра буквално поразява християнството.

В живота на много християни, земния живот с неговите ценности играе много по-голяма роля, отколкото вечния живот и ценностите на Небето.

Когато гонението го няма, налице е повърхностна вяра, която в условията на благополучие лесно се прикрива. Тогава от погледа се губи този важен принцип за разделянето на църквата от държавата (вярата от политиката). Християните започват да участват в политиката, често противопоставяйки се един на друг в политическите си възгледи.

Какво казва Библията по този въпрос?

Да си спомним какво е отговорил Исус на Пилат, когато Го попитал, дали Той е Юдейският цар: "Моето царство не е от този свят..." (Йоан 18:36) Христос не е имал връзка със зилотите, нито пък е бил близък с проримско настроената партия на иродианите.

Днешните политици не се нуждаят от Христос като свой съюзник.

Защото за всички тях е ясно, че Той не е монархист, не е демократ, нито републиканец или което и да е друго. Христос не е организиран партизански отряди и не е устройвал демонстрация за освобождението на Йоан Кръстител. За политиците Той е безполезен, политиката винаги засенчва Христос.

Но предвид безполезността на Христос за политиката, излиза и балансираното заключение, за безполезността на политиката за християнина.

Националната и политическата идея напълно отсъства в писанията на апостолите, въпреки че те са живяли в много трудни условия.

Вместо политическо и национално разделение, те са проповядвали единство в Исус Христос, изповядвайки, че принадлежността към Божието Царство е много по-висока и по-важна от което и да е, от принадлежността към земната държава и нация:

"Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъжки пол, ни женски, защото вие всички сте едно в Христа Исуса." (Галатяни 3:28)

Откъде тогава се „ражда“ вярата в политиката в християнството? Тя се „ражда“ от лошата вяра в Божието Царство, която е плод на нашето нетърпение, което поражда желанието ни да видим Божието Царство тук, на Земята, още преди Второто пришествие на Христос.

Някои смятат, че сега е апогеят на насилието, или нова безпрецедентна революция, някои очакват идването на Антихрист, други идването на нов политически тиранин. Но малко са тези, които очакват Христос.

Християнинът няма постоянен град тук, но той търси бъдещият, който идва от Небето.

Ние, християните сме свободни в Христос.

Трябва ли ни политически лидер или земна партия, ако имаме Христос?

Без значение каква е партията-патриотична или либерална, и в двете и в която и да е друга- в тях няма място за Христос.

Той не ни е оставил правото да служим на двама господари.

Казано е, че ние не сме от този свят, и че целият свят лежи в лукавия.

Тогава-чие „изобретение“ е политиката, щом света си служи с нея?

Патриотизма и политиката по-силни ли са от християнството?

Християни, мислете чрез Духа на Господа Христа! Сега е последно време.

Няма да усетите кога ще изтече то, ако очите ви гледат към земното царство и се надявате на земни царе. Към какво е копнежът в сърцето ви-към земното благополучие, или към Небесното Царство? Царят на царете скоро идва, чакате ли Го?

Светлина за теб